

Sygn. akt VU 2393/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2014 roku

Sąd Okręgowy – V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Głowczyński

Protokolant: Magdalena Pańków

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2014 roku w Legnicy

sprawy z wniosku C. A. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o emeryturę

na skutek odwołania C. A. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 11 czerwca 2014 roku

znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VU 2393/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 czerwca 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił wnioskodawcy C. A. (1) prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że do 01 stycznia 1999 r. ubezpieczony nie udowodnił wymaganych 15 lat wykonywania pracy w szczególnych warunkach, oraz nie osiągnął wieku emerytalnego. Jednocześnie organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie przedłożył żadnego dokumentu wystawionego przez pracodawcę, potwierdzającego wykonywanie pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W piśmie z dnia 28 maja 2014 r. zakład pracy stwierdził, iż wnioskodawca nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach w czasie całego zatrudnienia od 05 września 1972 r. do 28 lutego 1998 r.

Od wskazanej decyzji odwołanie złożył wnioskodawca C. A. (1), który stwierdził, iż w okresie od 05 września 1972 r. do 28 lutego 1998 r. pracował na hali napraw pojazdów ciężarowych. W hali było 7 stanowisk napraw samochodów ciężarowych, w tym 5 stanowisk kanałowych, w których pracował. Wnioskodawca podał, iż pracodawca odmówił wystawienia zaświadczenia o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wniósł o jego oddalenie, uzasadniając swoje stanowisko jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

C. A. (1), ur. (...), wiek emerytalny 60 lat osiągnął w dniu (...) posiada na dzień 01 stycznia 1999 r. łącznie 26 lat, 3 miesiące i 1 dzień okresów składkowych i nieskładkowych, oraz nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

(n i e s p o r n e)

W Przedsiębiorstwie (...) w G. wnioskodawca wykonywał prace na stanowiskach:

- montera - stażysty od 05 lipca 1972 r. do 26 grudnia 1972 r.,
- montera od 27 grudnia 1972 r. do 27 października 1974 r.,
- mechanika napraw pojazdów samochodowych od 05 listopada 1976 r. do 31 sierpnia 1979 r.,
- ślusarza remontowego od 01 września 1979 r. do 31 sierpnia 1981 r.,
- mechanika napraw pojazdów samochodowych od 01 września 1981 r. do 09 lutego 1997 r.

W czasie tego zatrudnienia ubezpieczony, w okresie od 28 października 1974 r. do 06 października 1976 r. odbywał zasadniczą służbę wojskową, a od 07 października 1976 r. do 04 listopada 1976 r. przebywał na urlopie po odbyciu takiej służby. W czasie udzielonego na okres od 10 lutego 1997 r. do 09 lutego 1998 r. urlopu bezpłatnego C. A. (1) świadczył pracę w Centrum Usług (...) sp. z o.o. w G. na stanowisku mechanika pojazdów samochodowych.

d o w ó d: w aktach emerytalnych, k. 7 - zaświadczenie z dnia 28 maja 2014 r.,

pismo (...) S.A. z 08 października 2014 r., k. 26,

umowy o pracę, angaże – w aktach osobowych wnioskodawcy.

W czasie od 27 grudnia 1972 r. do chwili powołania do odbycia zasadniczej służby wojskowej wnioskodawca był zatrudniony na stanowisku montera samochodowego na stacji obsługi. Podejmując po odbyciu służby wojskowej ponownie pracę C. A. (1) w podaniu z dnia 02 listopada 1976 r. wniósł o przyjęcie do pracy na stanowisko montera samochodowego w stacji obsługi. W uzasadnieniu podania wskazał, iż na tym stanowisku pracował od 1972 r. do czasu powołania do służby wojskowej.

d o w ó d: w aktach osobowych - podanie z dnia 02 listopada 1976 r.

Na podstawie umowy o pracę z dnia 01 listopada 1976 r. z dniem 05 listopada 1976 r. zatrudniono wnioskodawcę w stacji obsługi, z powierzeniem obowiązków mechanika napraw pojazdów. Pracę mechanika w stacji napraw pojazdów wykonywał do 31 sierpnia 1979 r. Z dniem 01 września 1979 r. powierzono wnioskodawcy obowiązki ślusarza remontowego.

d o w ó d: w aktach osobowych – umowa o pracę z 01 listopada 1976 r.,

podanie z dnia 02 listopada 1976 r.,

protokół kwalifikacyjny z dnia 05 listopada 1976 r.,

angaże z dnia 30 września 1977 r. i 04 maja 1979 r.,

angaż z dnia 04 września 1979 r.

Obowiązki ślusarza remontowego C. A. (1) wykonywał od 01 września 1979 r. do 31 sierpnia 1981 r. Pracę tę wykonywał na stacji obsługi, na co wskazuje jego wniosek z dnia 01 września 1981 r. o zmianę czasu pracy.

d o w ó d: w aktach osobowych – angaże z dnia 04 września 1979 r., 20 października 1979 r.

21 grudnia 1980 r. oraz 19 września 1981 r.,

wniosek ubezpieczonego z 01 września 1981 r.

W czasie od 01 września 1981 r. do 09 lutego 1997 r. wnioskodawca wykonywał pracę mechanika napraw pojazdów samochodowych.

d o w ó d: w aktach osobowych – kolejne angaże.

Mechanik napraw pojazdów samochodowych weryfikował oraz ustalał stan techniczny mechanizmów i systemów oraz określał usterki i ich przyczynę. Pracę świadczył w kanale remontowym oraz poza takim kanałem.

Ślusarz remontowy wymontowywał lub zamontowywał oraz naprawiał proste mechanizmy w nadwoziu samochodowym (zamki, blokady, zawiasy, podnośniki szyb) regulował położenie foteli, itp. Wykonywane przez niego czynności naprawcze polegały m.in. na roznitowaniu lub demontażu tych mechanizmów, wymianie uszkodzonych elementów; czasami ich naprawie przez np. prostowanie i ponowny montaż lub nitowanie. Wymienione prace ślusarz remontowy wykonywał w warsztacie.

Praca montera polegała na przygotowaniu do montażu; czyszczeniu i myciu jednostek montażowych (mechaniczne i elektromechaniczne). Monter wykonywał operacje montażu poszczególnych części w zespoły oraz zespołów w gotowe pojazdy i urządzenia transportowe, np. mechanizmów przekładni i mechanizmów napędowych, układów kierowniczych i hamulcowych, układów chłodzenia i ogrzewania, silnika, skrzyni biegów - z wykorzystaniem przyrządów i uchwytów montażowych (mocujących, ustalających, roboczych, kontrolnych), zgodnie z dokumentacją technologiczną. Wymienione czynności monter wykonywał w zespołowni.

W kanałach remontowych montowano i demontowano poszczególne podzespoły. Wykonywano poszczególne prace takie jak wymiana resorów, siłowników, wymiana wieńca koła zamachowego.

Poza kanałami remontowymi wykonywano naprawę uszkodzonych elementów podzespołów (skrzynie biegów, silniki, wymiana szczęk hamulcowych, naprawa burt, naczep, podłóg, plandek, układu chłodzenia – wymiana chłodziw. Prace te wykonywano w odpowiednich komórkach – zespołownia, silnikownia, pompownia, akumulatorownia, blacharnia.

d o w ó d: pismo z dnia 08 października 2014 r., k. 26-27.

C. A. (1) wykonywał prace zarówno w kanałach remontowych jak i poza takimi kanałami.

d o w ó d: zeznania świadków: J. H., e-protokół: 00:12:00-00:19:00,

A. M., e-protokół: 00:22:00-00:28:00.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie albowiem ustalenie zaskarżonej decyzji wskazujące na brak wymaganych do najmniej 15 lat wykonywania pracy w szczególnych warunkach jest uzasadnione.

Zgodnie z treścią przepisu art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 wskazanej ustawy, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 tj. 25 lat dla mężczyzn. Emerytura, o której mowa, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - ubezpieczonym urodzonym przed 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. Wiek emerytalny, o którym mowa we wskazanym artykule, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom zatrudnionym w szczególnych warunkach przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, tj. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie z § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Przy czym, zgodnie z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy, o których mowa powyżej, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Zgodnie z § 22 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. z 1983 r., Nr 10, poz. 49) okresy zatrudnienia mogą być udowodnione zeznaniami świadków, gdy zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy.

Przewidziane w § 22 powołanego rozporządzenia ograniczenia dowodowe dotyczą wyłącznie postępowania przed organami rentowymi. W postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych, wnioskodawca może udowodniać okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego (por. wyrok SN z dnia 02.02.1996 r., II URN 3/95, OSNAP 1996/16/239).

W sprawie bezspornym był fakt iż na dzień 01.01.1999 r. wnioskodawca wykazał wymagane 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, ukończył 60 lat, nie był członkiem OFE.

Sporną kwestią wymagają ustalenia Sądu było natomiast to, czy wnioskodawca posiadał nadto 15 lat pracy w szczególnych warunkach; według ustaleń zaskarżonej decyzji wnioskodawca nie udokumentował żadnego okresu wykonywania pracy w takich warunkach.

Zdaniem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczony nie spełnił warunków wskazanych w treści przepisu art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ponieważ nie udokumentował 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Z przyczyn wskazanych w zaskarżonej decyzji organ rentowy nie uznał wskazanego w niej okresu pracy jako wykonywanego w szczególnych warunkach.

Na wstępie należy wskazać, że nazwa zajmowanego przez wnioskodawcę stanowiska nie ma znaczenia w świetle przepisów cytowanego rozporządzenia Rady Ministrów z 07 lutego 1983 r. W rozporządzeniu tym jest bowiem mowa o wykonywaniu prac w szczególnych warunkach, a nie o zatrudnieniu na stanowiskach zaliczanych do szczególnych. W wykazie A stanowiącym załącznik do tego rozporządzenia zawarto wykaz prac w szczególnych warunkach i w poszczególnych działach oraz pozycjach określono rodzaj prac, a nie nazwy stanowisk. Z tego względu należało przede wszystkim rozważyć, jakiego rodzaju prace wnioskodawca wykonywał w spornym okresie.

W świetle zebranego w sprawie materiału, w okresie od 05 września 1972 r. do 28 lutego 1998 r. ubezpieczony wykonywał prace polegające na naprawie pojazdów samochodowych. Istotne jest przy tym, iż prace te wykonywał zarówno w kanałach remontowych jak i poza nimi. Nie wykonywał zatem, stosownie do § 2 ust. 1 rozporządzenia prac w kanałach remontowych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okoliczność ta wynika przede wszystkim z pisma (...) S.A. w G. z dnia 08 października 2014 r., w którym podano rodzaj czynności wykonywanych na poszczególnych stanowiskach pracy oraz miejsce ich wykonywania. Z pisma tego wynika, że prace w kanałach remontowych oraz poza nimi wykonywał tylko mechanik napraw pojazdów samochodowych. Ślusarz remontowy i monter powierzone im obowiązki wykonywali poza takimi kanałami. Także nie do końca w przekonaniu Sądu szczerze przychylnych wnioskodawcy świadków zeznania potwierdzają wynikający ze wskazanego pisma fakt, że wnioskodawca wykonywał prace mechanika samochodowego także poza kanałem remontowym. Całokształt zebranego w sprawie materiału dostatecznie uzasadnia zatem wniosek, że C. A. (1) wykonywał wymienione w Dziale XIV, poz. 16 stanowiącego załącznik do wymienionego wyżej rozporządzenia z dnia 07 lutego 1983 r. wykazu A, prace w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych, ale nie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Tym samym nie spełnia warunku określonego normą § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. Nie bez przyczyny zatem pracodawca w oparciu o posiadaną dokumentację (§ 2 ust. 2 rozporządzenia) odmówił stwierdzenia, że we wskazywanym przez wnioskodawcę okresie wykonywał prace w szczególnych warunkach).

Mając na uwadze przedstawione okoliczności, Sąd nie uwzględnił pozbawionego dostatecznie uzasadnionych podstaw odwołania i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołanie to oddalił.